

VOJTINA ÖRÖK

ÉDES

**Ketten voltak: egy szülő, egy édes.
Az első *anyja neve*, valamiféle gének.
A másik *gondviselő*, és mindenek előtt
gonddal „viselős”, „terhes”.
Mikor mozdulok, már nem tudom, csak őt.
Ketten voltak. Egy lett.
„Anyád rögtön felismertem.” –
szólt tanárom, mikor 14 voltam.
Csodálkozva, csendben mosolyogtam,
hisz nem hasonlított rám.
Nézem a képeket. Ma én is kiszúrnám
ezerből, ahogy lépeget.
Nem alak, alkat. Nem szem, de tekintet.
Mehalt. Legyintek. Ki tudja azt?
Fáj, mint egy virág, nyugtalan *gondolat*.
Nevetve rám idéz: *és ne lessed meg a titkokat*.**